

Jazvy

*...nedajú sa odstrániť,
ale môžeme ich prekonať...*

Janka Danima

JAZVY

... nedajú sa odstrániť,
ale môžeme ich prekonať...

Janka Danima

Janka Danima

Jazvy

Copyright © Janka Danima

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná mechanickým, fotografickým či elektronickým spôsobom, ani vo forme fonografickej nahrávky. Nemôže byť uložená v systéme rešerší, prenášaná alebo iným spôsobom kopírovaná na verejné alebo súkromné použitie s výnimkou stručných citácií včlenených do článkov a recenzií bez predošlého súhlasu autorky.

Všetky postavy v tejto knihe sú vymyslené a akákoľvek podobnosť so žijúcimi alebo nežijúcimi osobami je čisto náhodná.

Dizajn obálky © Jakub Bodnár
Forest Fiction

Slovak Edition © Janka Danima 2022

Prvé vydanie.

Počet strán: 262

ISBN: 978-80-570-3743-9

Venovanie

Všetkým čitateľom, ktorí veria v krásu svojich snov.

PROLÓG

„Mami, prečo sa usmievaš?“ spýtala sa deväťročná Kika svojej mamičky, ktorá práve v ich malej kuchyni umývala riad po večeri.

Mamička sa na ňu pozrela. „Prečo sa ma na to pýtaš?“

Kika sa pozerala na jej zopnuté hnedé vlasy v gumičke, ktoré sa jej sčasti uvoľnili a padali jej na tvár. „Prišla si veľmi unavená z práce a videla som, že ťa všetko bolelo. Bola si vážna, ale teraz sa znova usmievaš.“

Mamička ju pohladila po tvári. „Mám dôvod sa každý deň usmievať. Ved' mám teba,“ povedala jej s láskou v očiach a zohla sa, aby jej dala pusu na líce.

Kika sa usmiala. „Viem mamička, ale dnes sa usmievaš až tak, že ti žiaria oči. Je to trochu iný úsmev.“

Mamičkin úsmev sa rozšíril. „Zaujímavé. Nevedela som, že tak vnímaš moje úsmevy.“ Na tvári sa jej zjavil malý rumenec.

Kika si ju skúmavo obzerala. „Si veľmi šťastná,“ povedala nakoniec.

„Áno, dnes som šťastná možno trochu viac ako obyčajne,“ pokrčila nos do nezbedného úškrnu, aby potvrdila dcérkine slová. „Hoci som dnes mala pracovný deň o trochu ťažší ako zvyčajne, bol to aj veľmi pekný deň.“

„Niekto ti ho spravil pekným?“

Mamička sa na ňu vážne pozrela, no v očiach mala nehu. „Kika, ty si veľmi bystré dieťa,“ povedala naozaj prekvapene. „Áno, nebudem ti klamať. Keď som sa cítila trochu unavene a ubolene, tak prišiel môj kamarát a spravil mi deň pekným. Nebola som potom taká smutná.“

„A ako ti ho spravil pekným?“ pýtala sa ďalej Kika.

„Rozprával sa so mnou, ale hlavne počúval čo hovorím,“ odvetila jej zamyslene mamička, akoby sa premiestnila mysl'ou do chvíle, keď sa s tým kamarátom rozprávala.

„Tvoj kamarát musí byť veľmi dobrý. Aj ja sa s tebou veľa rozprávam a ty ma počúvaš.“

„Áno, je veľmi milý a pozorný,“ súhlasila s ňou. „Je dobré, ak máme pri sebe niekoho, kto sa s nami vie nielen rozprávať, ale nás aj počúvať. Vtedy sa cítíme tak trochu ľahšie,“ zasmiala sa nad tým, čo povedala. „A spokojnejšie,“ doplnila a pokývala hlavou, aby tým vyjadrila, že to je to správne slovo, ktoré vystihuje jej situáciu.

„Stretnem aj ja niekedy tvojho kamaráta?“

Mamička sa na ňu zamyslene pozrela. „Neviem, možno. Nie som si istá,“ zaváhala.

„Býva ďaleko? Tam, kde pracuješ?“

„Ešte o čosi ďalej,“ vysvetlila jej.

Kika prikývla, že chápe. „Možno sa s ním stretnem aj tak, alebo mu môžeš povedať, aby prišiel k nám,“ usmiala sa spokojná so svojou úvahou.

Mamička ju pohladila po líci. „Uvidíme,“ povedala so slabým úsmevom a zahľadela sa zamyslene na riad.

„Teraz však umyjeme rýchlo riad, aby sme si ešte stihli pozrieť rozprávky pred spaním,“ posúrila ju odrazu a zároveň veselo offkala vodou.

Po spoločnom uprataní kuchyne si ešte pozreli rozprávky v malej miestnosti, kde mali rozloženú pohovku, na ktorej aj spali. Po rozprávkach jej mamka ešte povedala príbeh na dobrú noc, kým sama nezaspala.

Kika zaspať nemohla. Počúvala mamičkin pokojný dych, a to ju upokojovalo, no sny neprichádzali. Vedela, že jej mamka sa niekedy v noci odkradla potichu z postele a šla plakať do kúpeľne. Možno to bolo preto, že nemala otecka. Nikdy ho nevidela, ale vedela, že žije. Bývali v malom meste, a tak párkrát začula rozprávať tety v obchode o jej mamičke. Nikdy o nej nerozprávali v zlom, ale niekedy preberali jej situáciu. Že bola vydatá, ale rozviedla sa a teraz je slobodná mamička. Kika zistila, že slovo slobodná mamička znamená, že vtedy žena nemá muža, a tým pádom ani ona otecka.

Jej mamka bola veľmi mladá a stále ťažko pracovala. Niekedy k nim chodila Kikina mladá učiteľka, ktorú mala veľmi rada a zároveň bola aj mamičkinou dobrou kamarátkou.

Bývali síce v malom, no o to útulnejšom byte, v ktorom každý deň rozvoniavalo chutné jedlo a zároveň sa z neho ozýval ich spoločný smiech. Ale hlavne, v ňom nechýbala láska.

Od toho večera prešlo iba pár dní. Kika ako vždy po škole čakala v školskej družine na mamičku a pozerala sa z okna triedy ako zo stromov padá lístie. Bola jeseň. Tie krásne farebné listy sa jej páčili. Vedela by sa na nich dívať donekonečna.

„Kika?“ začula za sebou.

Otočila sa. Prišla k nej pani učiteľka, tá, ktorá bola aj mamkinou kamarátkou. Pani učiteľka z družiny už odišla a vystriedala ju ona, aby s ňou na mamičku počkala. V triede ostala už iba Kika. Mamička väčšinou chodila neskoro, ale dnes na ňu čakala naozaj dlho.

„Kika?“ ozvala sa opäť učiteľka Lujzová a položila mobil na stôl. Práve z neho dotelefonovala.

Kika nechápavo sledovala jej roztrasené ruky.

Učiteľka k nej podišla a objala ju. „Je mi to veľmi ľúto,“ šepala jej zronene do vlasov.

Počula jej slabý trasľavý hlas a zodvihla hlavu. Z očí pani učiteľky stekali slzy.

„Stalo sa niečo mojej mamičke?“ spýtala sa jej.

Učiteľka zovrela pery, aby potlačila vzlyk a znova Kiku tuho objala.

Ďalší vývoj udalostí mal rýchly spád. O pár dní sa konal pohreb. Prišli tam okrem viacerých ľudí z mesta aj pani učiteľky a deti z triedy.

„Moja mamka povedala, že jej mamička havarovala,“ započula Kika ako sa deti medzi sebou rozprávajú.

Stále ničomu nerozumela. Vedela, že mamička nemá ani vodičský preukaz. Kde presne havarovala? Vraj bola mimo mesto a v ten deň pracovala v hoteli, kde chodila upratovať izby. Havarovala cestou domov? Ako to, že bola v aute? Nešla autobusom ako obvykle?

Kika tieto posledné dni bývala u pani učiteľky, ktorá síce mala milého muža a nemala vlastné deti, ale nebola to jej mamička. Aj keď s ňou večer zvykla spávať na posteli, aby jej nebolo smutno.

Veľmi nechápala, čo sa deje. Vedela iba to, že mamičku už nikdy neuvidí. Tak jej to všetci hovorili. Nechcela si to však pripustiť a neplakala. Čakala,

kedy sa mamička niekde objaví. Nemohla predsa len tak odísť. Vedť sa s ňou ani nerozlúčila. Mamička ju veľmi ľúbi. Nenechala by ju takto úplne samu.

Až keď zbadala v deň pohrebu otvorenú truhlu a v nej mamičku, začala si pomaly uvedomovať pravdu. Naozaj ju už nikdy neuvidí? Nechceli ju k nej pustiť, keď sa konal obrad, ale na konci kázne sa postavila a podišla k truhle.

„Mamička? Spíš?“ šepkala. Hlas sa jej mierne zatriasol. Chcela sa jej dotknúť, ale podišla k nej učiteľka.

„Kika, nie,“ šepla, zadržievajúc slzy, „mamička bude teraz dlho spinkať. Pôjde hore k anjelikom.“

„Prečo by tam išla a nechala ma tu samú? Môžem ísť s ňou?“ spýtala sa jej a prosebne sa na ňu pozrela.

To sa už učiteľka neovládla a rozplakala sa. Musel ju prísť upokojiť jej manžel.

Kiku odtiahli od truhly a odsunuli na kraj.

„Mamička?“ šepkala. Pozerala sa, ako truhlu zavreli a brali ju niekde preč.

Nebude môcť dýchať, napadlo ju a išla za mužmi, ktorí niesli truhlu. Vyšla von na mokrý cintorín. Vonku sa rozpršalo a všetci naokolo sa ešte viac rozplakali. Pár mužov dalo truhlu do hlbokkej jamy a začali ju zasypávať zeminou.

„Mami?“ šepla prekvapená Kika. „Mami,“ povedala už nahlas. „Mamička!“ zakričala, keď už nevidela truhlu.

Začala hystericky plakať a kričať. Keď ju v takom stave brali preč, začala kopat' nohami naokolo. Vedela, čo znamená slovo zomrieť. Počula už o tom slove, ale nikdy si to nevedela spojiť s nejakou udalosťou. Neverila, že teraz nastala tá chvíľa, keď slovo zomrieť znamená navždy niekoho stratit' a nikdy ho už nevidieť.

Nechali ju tam samú sedieť v blate. „Mamička! Mamička!“ kričala z plného hrdla. „Prečo?“ zaúpela.

Cítila, ako sa jej slzy miešajú s dažďom, ale nevnímala to. Opakovala tie slová dookola a jej plač sa striedal s krikom. Začala jej byť zima.

Keď znova zdvihla zrak a chcela sa postaviť zo zablatenej trávy, v diaľke zbadala nejaký šedý tieň. Zažmurkala očami zmáčanými od slz. Zdalo sa jej, akoby tam stala nejaká mužská postava. Bol ďalej, ale aj tak videla jeho slzy. Stekali mu prúdom po tvári. Alebo to bol iba dážď? Zreteľne videla jeho tvár

skrivenú od bolesti. Na chvíľu sa jej zasekol vzlyk v hrdle. Zdalo sa jej, akoby niečo vravel. Zotrela si slzy z očí, aby na neho lepšie cez dážď a diaľku videla.

„Prepáč, prepáč,“ pohybovali sa jeho ústa pri tých slovách. Hľadel priamo na ňu. „Prepáč.“ Zreteľne to videla, ale vzápätí sa otočil a jeho chrbát sa jej vzdialil. Potom už nevidela vôbec nič.

oooooooooooooooooooo

„Prečo musím ísť k tej tete?“ pýtala sa o pár dní Kika pani učiteľky. „Ja ju nepoznám a ani ona mňa.“

Sedela na stoličke v kuchyni. Pani Lujzová bývala vo veľkom dome. Ich mesto, kde bývali nebolo veľké, ale boli tam naozaj pekné domy. Ona bývala s mamičkou v malom trojposchodovom dome, kde mali prenajatý byt.

„Tvoja teta nebýva ďaleko, ale je to v inom meste. Je trochu väčšie,“ vysvetľovala jej pani učiteľka, „zrejme tam budeš chodiť aj do školy.“

Kika sa na ňu pozrela. „Nechcem,“ povedala jednoducho. „Prečo si ma nevezmete k sebe vy? Nemáte má rada?“

Učiteľka si vzdychla a chytila ju za ruky. „O to nejde, zlatko. Je v tom trochu viac vecí, ktorým ty ešte nerozumieš. Tá pani, teda tvoja teta je sestrou tvojho otecka. Má právo, aby si jej bola zverená. Dokonca má aj dve detičky. Budeš sa mat' s kým hrať,“ vysvetľovala jej trpezlivo.

„A kde je môj otecko?“ spýtala sa jej nečakane.

Mladá žena sa zarazila. „Och, to ja neviem,“ priznala úprimne. „Tvoja mamička sa tu pristáhovala, keď si bola ešte veľmi maličká. Bola si iba malé bábätko. Ona bola veľmi pracovitá a milá. My sa tu všetci poznáme a tvoju mamičku sme mali naozaj radi. Rovnako aj teba.“

„Prečo odo mňa odišla?“ prekvapila ju opäť Kika.

Mladá učiteľka jej tuhšie stisla ruky. „Vieš, niekedy je život veľmi ťažký a zložitý. Je mi to veľmi ľúto,“ povedala a objala ju.

Kika sa nechala objat'. Cítila sa veľmi oklamaná a opustená. Mala pocit, že svet už nie je pestrofarebný, ako tie listy vonku na zemi. Už je len čierny.

„Nemysli si, že ťa tu budem chovať iba tak.“ Staršia pani ju postrčila do malého domčeka. „Si tu iba preto, lebo mi môj prelietavý brat sľúbil, že mi na teba bude posielat' peniaze.“

Kika sa postavila do malej chodbičky so svojim ruksakom a taškou s oblečením. „A príde?“ spýtala sa a otočila sa k tete.

„Kto? Tvoj otec? Pche!“ škaredo sa zatvárila. „Toho som už ja sama roky nevidela. Lieta si po svete ako kráľ a nabaľuje si všetky ženské, ktoré stretne. Hneď, ako sa dozvedel, že tvoja matka zomrela zavolať mi a prosil ma, aby som sa o teba postarala. Ak by mi nedal peniaze, nič také by som nespravila. Mám dost' svojich starostí.“

„Mami, ja tu to dievčisko nechcem,“ objavilo sa pred nimi staršie dievča. Mohla mať už okolo trinásť rokov. Mala rovnako nízku postavu ako jej mama, ale Kike sa ich telá zdali veľmi mohutné a hrubé.

„Je škaredá a tenká,“ zjavil sa za ňou rovnako obézny brat. Na tvári mal akné a bol od svojej sestry len o dva roky starší.

„Nebojte sa. Ani o nej nebudete vedieť. Bude spať v tej malej komore vzadu a väčšinou bude v škole, alebo tam v izbe. Neopováž sa tu ukazovať, kým ťa nezavolám. Rozumieš?“ pohrozila jej ukazovákom a opäť sa na ňu až nenávisťne pozrela.

Kika prvýkrát v živote začala cítiť skutočný strach. Mala z toho všetkého veľmi zlý pocit.

Teta ju nasmerovala do spomínanej malej komôrky, kdesi až ďaleko v dome. Zsvietila v nej svetlo, no zo stropu zablikala iba malá žiarovka. Izba bola veľmi malá, prázdna a pochmúrnosť jej dodávalo aj úzke okienko, cez ktoré sotva uvidela okolité stromy. Šiel z nej chlad.

„Donesiem ti nejaké deky a môžeš si ich ustlať na zemi. Kdesi mám aj nejakú starú skriňu, tak ti ju tu dám, keď mi môj brat už na teba platí, ale inak odo mňa nič nečakaj,“ schladila ju teta. „Hneď, ako trochu vyrastieš, tak odtiaľto vypadneš,“ postrčila Kiku dnu a zavrela dvere.

Tá si pritlačila ruksak bližšie na hrud'. Nevedela utíšiť búšiace srdce. Začala jej byť veľká zima a bola veľmi hladná aj smädná.

„Mamička?“ šepľa do prázdna, „prečo si ma nevzala so sebou?“ Po líci sa jej pomaly skotúľali slzy.

1. Kapitola

Apríl- súčasnosť.

Kika si sadla na malý múrik pri veľkej bráne. Brána sa jej zdala veľmi mohutná. Za ňou sa zrejme skrýval aj veľký dom. Bola si istá, že je na správnej adrese, akú jej dala teta. Dúfala, že ju neoklamala a neposlala ju schválne na zlú adresu. Nečakala totiž, žeby jej otec býval až tak prepychovo.

Dom bol dosť ďaleko od ruchu v meste, kde vystúpila na stanici. Vyhľadala si adresu na internete a musela rozhodnúť, že inak, ako taxíkom sa tam nedostane. Vodič taxíka jej zastavil pred bránou. Na jej pravom hornom rohu bola adresa aj číslo domu, ktoré mala napísané na malom papieriku, ktorý celý čas držala v ruke. Ihneď, ako vystúpila zazvonila na zvonček pri bráne. Ani po opätovných zvoneniach jej však nik neotváral. Po chvíli to vzdala a sadla si na múrik.

Cesta do tohto mesta jej trvala veľmi dlho. Mala už dvadsaťdva rokov, ale teraz po prvýkrát opustila mesto, v ktorom žila od smrti mamičky. Začala pociťovať únavu. Pozrela sa na oblohu a hľadala v nej útechu. Stmievalo sa. Opäť sa zahľadela na cestu pred sebou. Tá viedla smerom nadol popri veľkom parku a dole sa pripájala na hlavný ťah mesta, kde bolo oveľa rušnejšie.

Zadávala sa na svoje tmavé botasky a hrala sa s kamienkami, ktoré boli na ceste. Vždy si vedela aj z nudy spraviť zábavu. Takto presedela aj celé roky vo svojej malej izbe, kým nezačala pracovať, alebo ju teta niečím v dome nezamestnala. Večery tam boli často tmavé a pusté. Musela sa s niečím zabaviť, aby jej nejako zbehol čas a vyhla sa tak temným a smutným myšlienkam. Naučila sa žiť sama so sebou a samota jej nakoniec začala aj vyhovovať.

Opäť sa postavila a zazvonila na zvonček. Podišla ďalej od brány a rozhliadla sa. Naokolo boli iba stromy. Brána bola veľmi dlhá a taká vysoká, že nevidela aký veľký pozemok sa za ňou ukrýva. V diaľke videla aj ďalšie domy obklopené veľkými múrmi.

„Príd' už, prosím,“ šepala, keď zbadala, ako slnko pomaly zapadá za hory. O chvíľu bude tma. S tým nepočítala. Nemôže tu ostať sama v noci. Kam pôjde, ak sa nik neukáže? Vzdychna si a čupla si k svojim dvom malým batohom.

Zrazu začula prichádzajúce auto a zodvihla hlavu. Nešlo ďalej po ceste ako ostatné za posledné dve hodiny, ale zastavilo pár metrov od nej, čupiacej pri bráne.

Z auta náhlivo vystúpil muž a nechal otvorené dvere na strane vodiča. Díval sa na ňu. „Ak chceš spáchať samovraždu, tak nie pred mojim domom a ani mojim autom,“ ozval sa k nej panovačným hlasom.

Kika sa postavila. „Och,“ vyšlo z nej prekvapene. Nevedela sa dočkať, kedy konečne niekto príde, ale toto nečakala.

Nebol to jej otec. Bol to mladý muž. Mohol mať niečo vyše tridsať rokov. Bol vysoký a tmavý. Zdal sa jej naozaj veľmi vysoký. Možno aj preto, lebo sama bola veľmi maličká. Mal na sebe čierne nohavice a košeľu aj kabát rovnakej farby. Aj vlasy mal čierne. Po bokoch ich mal zastrihnuté kratšie, ale na vrchu boli o čosi dlhšie. Mal ich elegantne začesané a upravené. Oči mu žiarili pri odraze lúčov zapadajúceho slnka. Určite ich mal svetlé, možno modré? Nevedela presne. Jeho výraz bol veľmi tvrdý a prísny. Za posledné roky videla podobný pohľad dosť často aj u svojej tety.

Jeho tvár bola dohľadka oholená a pery mal pri pohľade na ňu spojené do úzkej čiary. Mierne vysunutá a hranatá brada podčiarkovala jeho bezchybný výzor. Mala pocit, že sa díva na nejakého herca z titulky časopisu. Dokonca aj jeho postava pod rozopnutým kabátom jej pripadala veľmi pevná a svalnatá. Oblečenie na ňom sedelo ako druhá koža.

„Prečo tu sedíš uprostred cesty a pred mojim domom?“ spýtal sa a tým prerušil tok jej myšlienok. Nekričal, ale jeho hlas bol veľmi prísny, ba až panovačný. „Nevieš rozprávať?“ oslovil ju už netrpezlivo, keďže mu hneď neodpovedala.

Kika si spojila ruky a nadýchla sa. „Som dcéra Bernarda Snowna,“ odvetila mu veľmi slabým hlasom a pomaly si vydýchla. Sledovala, ako sa nahol dopredu, aby ju lepšie počul.

„Koho?“ opýtal sa nechápavo.

Och, je to zlé, veľmi zlé, napadlo ju. Teta ju určite oklamala. Vedela, že ak by tu nenašla svojho otca a tetinho brata, musela by sa vrátiť a ďalej jej dávať svoje zarobené peniaze. Teta sa jej najprv naozaj chcela zbaviť, ale za posledné roky bola Kika ich jediným príjmom v rodine. A tak teta naťahovala čas a nedovolila jej odísť. Pod rôznymi hrozbami jej brala peniaze. Dokonca sa raz uchýlila aj k tomu, že jej prehľadala celú izbu. Teda jej malú komôrku. Niektoré veci si síce schovala vonku, aby ich nikto nenašiel, ale jej podlý bratranec ich aj tak vypátral.

„Ach, jeho,“ prekvapil ju zrazu a zamyslene sa na ňu pozrel. „A ty si prišla pred môj dom, lebo...“ nabádal ju.

„Nebýva tu?“ spýtala sa potichu a nesmelo.

„Tu určite nie,“ povedal a založil si ruky na hrud’.

Mala pocit, že jeho hlas už pri poslednej odpovedi neznel tak tvrdo ako na začiatku. Teraz na ňu hľadel, akoby so záujmom a očami si ju premeriaval.

Kika jeho pohľad veľmi nevnímala. Sústredila sa na jeho posledné slová. Niečo nie je v poriadku. Otec tu nebýva, ale podľa jeho slov to vyzeralo, že ho pozná. Musí zistiť, kde je. K tete sa vrátiť nemôže.

Opäť sa pozrela na oblohu. A musí to zistiť, čo najskôr. O chvíľu bude tma.

Zhlboka sa nadýchla. „Pane, viem, že ste z mojej návštevy prekvapený a zrejme dosť nemilo,“ snažila sa ovládnuť svoj hlas, aby sa jej netriasol a rozprávala o čosi hlasnejšie, pričom si spojené ruky stlačila ešte o čosi silnejšie. „Musím nájsť svojho otca, ktorého som nikdy v živote nevidela, pretože sa už nechcem vrátiť k tete,“ vychrlila na neho a dúfala, že mu to povedala dosť priamo. Možno nemala byť až tak veľmi úprimná, ale nemala, čo stratiť. A nič iné jej ani neostávalo.

Dívala sa na neho a cítila, ako jej búši srdce. Nohy sa jej trochu podlamovali. Už roky nebola zvyknutá rozprávať sa s niekým takto priamo, ale teraz jej išlo o život. Doslova. A hlavne o jej budúcnosť, ktorú si s tetou a jej deťmi nevedela predstaviť.

Snažila sa ovládnuť slzy, ktoré sa jej tlačili do očí. „Prosím,“ šepala s roztraseným hlasom.

Uprone ju pozoroval, ale stále nič nevravel.

Bola v rozpakoch z jeho prenikavého pohľadu. „Odídem hneď, ako mi poviete, kde by som ho mohla nájsť,“ trúfla si znova a prosebne sa na neho zahľadela. „Prosím,“ zopakovala.

Začala sa cítiť naozaj zúfalo.

Vonku zasvietili pouličné lampy. Striasla sa. Cez deň v tomto ročnom období už bolo teplo, ale večery po západe slnka boli ešte stále chladné. Neprebehla ňou triaška kvôli zime, ale nedokázala si predstaviť, že sa bude túlať nocou sama v úplne neznámom prostredí.

„Ustúp,“ povedal nakoniec a podišiel k dverám auta.

Kike sa zasekol v hrdle dych. Nechá ju tu samu? Nemôže jej aspoň odpovedať?

Pozrel sa na ňu. „Stojíš pred bránou do môjho domu,“ povedal jej s rukou na dverách auta. „Ak chceš odpoveď, najlepšie bude, keď sa porozprávame v teple v dome, ako vonku v zime a v tme,“ dodal a sadol si do auta.

Zmätene sa zadívala na auto. Keď počula, ako naštartoval, rýchlo mu ustúpila z cesty. Postavila sa z boku k bráne a vzala si do oboch rúk svoje dva batohy.

Sledovala, ako sa veľká brána otvorila a auto vošlo dnu. Iba na sekundu zaváhala, či má vojsť za ním. Hneď vedľa nej zasvietila veľká nočná lamp a ona rýchlo vkročila dnu. Práve v tej chvíli sa začala brána zatvárať.

Zmätene sa poobzerala naokolo. Stála na veľkej príjazdovej ceste. Auto bolo už ďaleko pred ňou. Muž nechal auto zaparkované pred veľkou garážou a vystúpil.

Vykročila naľavo po chodníku a sledovala malé svetlá, ktoré boli zabudované v dlaždiciach na zemi. Ľavú stranu od chodníka tvorila záhrada. Bez kvetov. Rástla tam iba tráva, pričom pozdĺž celej brány boli zasadené veľké stromy. Vpredu sa pred ňou týčil veľký dom. Nebol obrovský výškou. Mal zrejme iba jedno poschodie, ale bol veľmi rozľahlý. A celý bol biely.

Na konci chodníka zabočil muž doľava za roh domu. Rýchlo ho nasledovala. Našla ho stáť pred vchodom ako na ňu netrpezlivo čaká. Ona bola stále pár metrov za ním a všimla si, že ďalej pokračuje záhrada aj s kvetmi. Mala pocit, že za ďalším rohom akoby za domom ešte niečo je, ale nedovidela tam. Vonku už bola tma a pri vchode neboli také silné svetlá ako pred domom.

„Ideš?“ spýtal sa jej pri otvorených vchodových dverách.

Prestala sa obzerat' a pozrela sa na neho. Slabo prikývla a vykročila za ním.

Vošiel dnu a jednou rukou jej podržal dvere. Keď opatrne vkročila dnu, snažila sa ignorovať jeho pohľad a vyzula sa. Pustil dvere a tiež sa vyzul. Botasky si uložila do poličky napravo, kde mal uložené svoje topánky. Hneď vedľa bola vešiaková stena, na ktorú si zavesil kabát.

Znova sa poobzerala. Stála vo veľkej hale a pred ňou sa rozprestierala biela mramorová dlažba, ktorá končila ďaleko vpredu pred sklenenými dvojkridlovými dverami. Mala pocit, že za nimi videla chladničku. Kuchyňa? Napravo boli po oboch stranách hrubého zábradlia schody na prvé podlažie, odkiaľ dovidela na dvere izieb. Naľavo od nej bola otvorená miestnosť s pohovkou, kreslami a komodami, na ktorých boli suveníry z rôznych krajín.

Nestihla sa na to lepšie pozrieť, pretože zamieril naľavo do prvých z dvoch dverí, ktoré boli hneď vedľa veľkého okna.

Opäť sa za ním vybrala a vstúpila do miestností. Vošla dnu práve vo chvíli, keď rozťahoval závesy naľavo od nej. Otočil sa a postavil sa pred stôl. Za sebou mal ďalšie okno. Ona ostala stát' vo dverách. Po celom obvode miestnosti boli na poličkách umiestnené knihy. Napravo bola väčšia pohovka a v strede obdĺžnikový stôl, ktorý siahal od pohovky takmer k jeho stolu. Nebola to úplne veľká miestnosť, ale ani malá. Pôsobila stroho a formálne.

Kým tam tak stál a mlčky sa na ňu díval, pomaly podišla k nemu a zastavila pri jeho stole. Hoci sa vedľa nej nachádzali ešte dve kreslá ostala radšej tiež stát'. Ani batohy nepustila z ruky.

Jeho stôl bol zblízka dosť veľký. Mal na ňom dva notebooky, telefón a kopy papierov.

Kam ju to teta poslala?

„Vieš číslo na svoju tetu?“

„Uhm?“ prekvapene sa na neho pozrela. Prečo sa pýta na jej tetu?

„Mohla by si mi odpovedať?“ opýtal sa znovu a netrepezlivo na ňu hľadel.

„Á... áno,“ zakoktala. Siahla si do vrecka nohavíc a vytiahla mobil, ktorý si kúpila za svoju prvú výplatu pred šiestimi rokmi.

Snažila sa pomaly hľadať tetine číslo. Ruky sa jej trochu triasli. Cítila, že ju stále sleduje a bolo jej to nepríjemné.

„Tu,“ povedala iba a podala mu mobil.

Prekvapene sa na ňu pozrel, ale nakoniec si ho vzal. Pozrel sa na displej, kde svietilo tetine číslo.

Má sa ho spýtať na čo ho potrebuje? Mlčky sledovala, ako niečo ťuká do svojho veľkého telefónu na stole a počula zvonenie. Zapol odposluch.

„Áno?“ ozvala sa teta takmer okamžite a ako vždy až príliš sladko. Robila to vždy, keď nevedela kto jej volá. Vravela, že to môže byť niekto významný a snažila sa od prvej chvíle zapôsobiť. „Pri telefóne Marína Trakatová.“ Obaja začuli jej takmer piskľavý hlas.

Kika mala zlú predtuchu, ale bola ticho. Sledovala muža oproti. „Tu je Martin Trevor. Prečo ste ku mne poslali to dieťa?“ povedal bez zbytočne dlhých rečí.

Prekvapene roztvorila oči. Dieťa?

„Och, pán Trevor. Rada vás opäť počujem,“ teta svoj hlas zjemnila. Pôsobila až príliš preafektovane, ale to vedela rozoznať väčšinou iba Kika.

„Takže ste nezabudli, ako sme sa pred pár rokmi stretli?“ pýtal sa ďalej. Podľa výrazu tváre bolo Kike jasné, že odpoveď pozná. Ruky mal založené na hrudi a pozeral sa na telefón. „Predpokladám, že adresu ste jej dala vy. Už predtým som vám povedal, že jej otec a váš brat v tomto dome nikdy nebýval. Dúfam, že ste nezabudla ani na to, ako som vám vravel, aby ste si už odo mňa viac nepýtali peniaze.“

Peniaze? Teta prišla k nemu domov? Kika zavrela oči. Čo sa to tu deje?

„Och, o to teraz vôbec nejde, milý pane, ale to dievča mi nedalo pokoj. To nešťastné dieťa si zrazu zmyslelo, že chce vidieť svojho otca. Musela som jej dať svoje peniaze na cestu, pretože mi robila hrozné scény.“

Kika opäť doširoka roztvorila oči a zbledla. Ako mohla teta tak bohapusto klamať? Už ju veľakrát počula klamať, ale nikdy si na to nevedela zvyknúť. Prestala sa pozerat' na Trevora, ktorý ju už tiež pozoroval a uhla pohľadom.

„A inú adresu, ako vašu naozaj nepoznám,“ pokračovala teta. „Myslela som si, že jej pomôžete spojiť sa otcom. Neviem o čo jej ide, ale je už dospelá. Ako som jej v tom mala zabrániť? Nepýta si hádam od vás peniaze?“ spýtala sa napoly šeptom a naoko pohoršene.

Kika silno stisla ruky v päsť, až jej zbeleli hánky. Vraj ona si pýta peniaze. Donedávna tete posielal peniaze jej otec a teta si brala takmer všetko čo zarobila aj od nej. Pozerala sa na telefón a zahryzla si do pery.

„Váš brat zomrel pred vyše dvoma rokmi,“ povedal nečakane Trevor a zmenil tým tému.

Kika sa na neho šokovane pozrela. Zomrel?

„Och, to je hrozné,“ počula tetin zúbožený hlas.

Bola si istá, že jej to vôbec nie je ľúto. Nevidela ho celé roky. Skôr jej bolo ľúto vidiny peňazí, o ktoré práve prišla.

„Preto sa mi za tie roky neozval.“ Presne vtedy jej od neho prestali chodiť peniaze. „Och, to je smola. To je smola,“ opakovala teta. „Keďže tam Kristína nenašla svojho otca, môže sa teda vrátiť naspäť domov,“ dodala vzápätí.

Samozrejme, keďže jej brat bol mŕtvy vedela, že peniaze od neho nezíska a chcela naspäť Kiku, ako hlavný zdroj príjmu.

Domov. Tie slová jej hučali v ušiach. Ona nemala domov, odkedy jej zomrela mamička.

Stále na seba hľadeli, ale po poslednej tetinej vete od neho odvrátila zrak.

Zahľadela sa na police s knihami. Bola jediným príjmom pre tetu a jej deti. Nevráti sa tam, ani keby mala spať na ulici. Nevedela, čo si myslela. Hneď ako skončila strednú školu, pýtala sa na svojho otca. Bola už dospelá, ale teta jej pod hrozbami a bráním peňazí nedovoľovala odísť. Nakoniec tete prestali chodiť peniaze aj od jej otca. Chvíľu čakala, či len nemešká s platením a ďalej Kiku využívala na rôzne brigády, aby jej nosila domov peniaze a mohla jej ich všetky vziať.

Prešli takmer tri roky a nakoniec sa zase odhodlala spýtať sa na otca. Tentoraz naozaj naliehala, hoci jej hrozil jej hnev. Vedela, že za otcom ju nakoniec pustila iba preto, lebo vedela, ako sa jej Kika bojí. Myslela si, že jej pošle peniaze, alebo príde s prosíkaním naspäť za ňou. Kika pôsobila bojzljivo a nesmelou, ale tentoraz bola rozhodnutá odísť a nikdy sa nevrátiť. Možno sa tetine deti nevedeli od nej odlepiť, ale ona bola rozhodnutá odísť od prvého dňa, ako k ním prišla. Snažila sa využiť najlepší možný spôsob úniku.

Nemala plané nádeje. Jej otec za ňou nikdy neprišiel. Dokonca tete ani nikdy nezavolať. Mali medzi sebou hrozný vzťah, ale aj napriek tomu pre ňu stále tete posielal peniaze. Pre jeho dcéru. Preto dúfala, že hoci ju nechce vidieť, možno by jej pomohol presadiť sa niekde inde ako v tom meste, kde žila s tetou.

Tá už nemala inú možnosť, ako ju pustiť. Hlavným dôvodom bolo, že naozaj nečakala, že by sa Kika nevrátila. Myslela si, že je hlúpa, alebo nesamostatná ako jej deti, ale prerátala sa.

Nohy ju zradili. Pustila tašky na zem a sťažka si sadla do kresla. Bola veľmi unavená, smádná a aj hladná. Cítila sa rovnako opustene a stratene ako vtedy, keď prišla do tetinho domu. Nikde ju neprijali. Jej otec je mŕtvy. Ona nemá žiadne peniaze a teta čaká, že sa k nej vráti, ale ona tam nepôjde. Za žiadnych okolností.

„Je už večer. Myslím, že nebude možné, aby šla teraz domov,“ začula Trevora, hľadiac do zeme.

Jej myšlienky boli už niekde úplne inde. Nezaujímalo ju, čo viac teta povie. Chcela iba nájsť svojho otca, a to sa jej nepodarilo. Mala nejaké peniaze, ktoré si schovala, ale nebolo to dost, aby sa uživila ani na dva týždne. Samozrejme, že uvažovala aj nad takou možnosťou, ak by našla otca a on ju odmietol. Možno by si rýchlo našla nejakú prácu, a ak aj nie, hlavne už bola z dohľadu tety. Nebol to žiaden plán, ale nemohla tam už viac vydržať. Unikla tete, ale nakoniec nemala kam ísť. Čo bolo horšie? Spať u tety v malej komôrke, robiť im slúžku a pracovať, aby jej ďalej brali peniaze, alebo skončiť niekde úplne sama na ulici?

Z očí jej vyhlkli slzy. Stále na tom nebola lepšie a nemala ani kam uniknúť.

„Samozrejme, že by nemala cestovať takto neskoro večer, ale mala by určite čo najskôr prísť. Viete,“ rozprávala teta, „je úplne nemožná. Sama sa o seba nepostará. A keď tam nenašla otca, musí sa vrátiť,“ opakovala. „Sú s ňou aj tak iba samé starosti. Dúfam, že vám nespôsobila, alebo ešte nespôsobí nejaké problémy.“

„V akom zmysle sú s ňou starosti?“ opýtal sa Trevor. Ruky mal založené na hrudi, ale hľadel na Kiku.

„Je naozaj hrozná,“ začala teta, „pri večnej pamiatke jej otca, to dievča sa vôbec nevydarilo. Je to taká čudáčka. Hrozne nemotorná, a takmer ani nerozpráva.“

Kika si hrýzla spodnú peru. Nemôže sa teraz rozplakať. Teta nevedela, že je na odposluch a ona všetko počuje.